

תשלום כספי גבוה, ולק או תיפתח בפניו דרך מהירה להתקבל בבית החולים. כדי להישאר בבית החולים עד לגמר הטיפול, כדי לא להישלח הייתה להמשך הטיפול במרפאה מקומית, חייב החולה לשלם כספי כסף לכיסו של מנהל המחקר.

רופאים צעירים

מהגרים

והחנו על כך עם רופאים צעירים. כולם יודעים על קיומה של תופעה זו, אך ידם קצרה מלהשיע. בסלנג המקצועי מכנים הרופאים הצעירים תופעה זו בשם "עדיפות באישפוז".

מעשית, פירוש הדבר הוא שחולה משחד את מנהל המחקר כדי להישאר בבית החולים, ועל ידי כך גוזל את מקומו של חולה אחר, שמצבו חמור יותר, שאין בידיו האמצעים הכספיים כדי להתקבל לאישפוז. זאת, כאשר שני החולים חברים באותה קופת החולים וזכאים, תיאורטית, לאותם שירותים רפואיים.

בעתיד הקרוב לא נראה כל פיתרון לחיסול נגע השחיתות בבתי החולים. מצוקת האישפוז תלך ותחריף, קצב בניית בתי החולים אינו עונה על הצרכים המינטימליים של האוכלוסייה. עשרות בוגרי

המעגל המרושע סביב שיטות העבודתו של פרופסור הוכמן נסגרו מבחינתנו, לאחר שהגיע לידיו מידע פנימי על תוצאות מחקר המכון לחקר העבודה והמלאכה של האוניברסיטה העברית בירושלים.

אנשי המכון חקרו את דרכי ושיטות העבודה של מיספר מחלקות בבתי החולים. היה זה פרויקט שתוכנן לפרקטזמו בן חמש שנים. אנשי המכון התכוונו לחקור ביסודיות, את הנעשה במחלקות השונות ובשירותי העזר של בתי החולים.

משך שנה תמימה חקרו אנשי הצוות את הנעשה בחדרי המיון, בשרותי המיטבה והמכסה של בתי החולים. תחילה נתקלו בהפי תייגות העובדים, שלא נטו לשתף עימם פעולה. אך כעבור חודשים ספורים החלו מתפתחים יחסי ידידות ואמון בין החוקרים לבין העובדים. הלדו נפתחו לקראתם, גיי לז את כל אשר העיק על ליבם והחלו משתפים פעולה.

אז נחשפו בפני אנשי צוות החקירה תופעות מעוצות.

כאשר בתי החולים הדסה משמש כבתי החולים תורן, מופנים אל חדרי המיון שלו חולים הנזקקים לטיפול רפואי דחוף. אלה מבין החולים שלאחר בדיקה בחדרי המיון נקבע כי יש לאשפוזם. חייבים להישלח למחלקה המתאימה בבית החולים.

בתדנות

בתי הספר לרפואה מהגרים מדישנה לי ארצות הברית. הם אינם מוצאים מקומות עבודה פנויים עבורם בבתי החולים. התקנים הרפואיים בבתי החולים בארץ מיושנים. רופאים מעטים מדי מלאים פונקציות רפואיות רבות מדי. בתנאים שגרורים.

מצב זה יוצר תנאי עבודה כדי תינסבלים, והערך מעקב רפואי מספיק אחר החולים. התוצאה: רוגז ותתמרמרות בקרב החולים, ריגשות תוסכוד בקרב הרופאים והצעירים, המתווים את עמודי השרי רה הרפואי של כל בתי החולים. כל זאת, כאשר בעת יבוענה היאחת,

לאנשי המכון לחקר העבודה והמלאכה של האוניברסיטה התברר, כי מיספר מנהלי מחלקות פועלים בניגוד לתקנות בתי החולים, מקבלים למחלקותיהם חולים רק לפי אישורם האישי. אחד מאותם מנהלי מחלקות הוא פרופסור הוכמן.

אנשי חדרי המיון גילו שורה ארוכה של מיקרים, בהם נאלצו לנקוט בתכסיסי עזרי מה כדי לשלוח למחלקתו של פרופסור הוכמן חולי סרטן מחוסרי אמצעים, אשר אילו נשלחו חזרה לבתיהם, היה הדבר מוסיף סבל על סיבלם הנורא. והורס את חיי בני משפחתיהם.

באחד המיקרים הללו אושפזו בחדרי המיון, למשך שבועיים תמימים, חולה בסרטן הראשי, אדם מחוסרי אמצעים, וזאת - רק משום שהפרופסור סירב לקבלו למחלקתו. אילו ליבם של אנשי המיון לא מלאם לשלחו חזרה לביתו.

באותו יום בו סירב הפרופסור לקבל למחלקתו מיקרה קשה זה, נתקבלו אליה שני חולים אחרים. אנשים שיכלו להרשות זאת לעצמם.

מנכ"ל בית

חולים ידע

בימים אלה, לאחר שנפתחה החקירה נגד פרופסור הוכמן, טען קלמן מן, מנהל בתי החולים הדסה, כי תלונות קודמות כנגד פרופסור הוכמן הגישו בפניו כאשר היה בחוק לארץ ולכן לא יכול היה לחקור אותו.

האמת היא, כי מנכ"ל בתי החולים היום ידע את המצב האשורי. הוא שמע את הדברים לפחות מפייה של עובדי חדרי המיון, אך הוא היה חסרי אונים, חשש להסתכסך עם פרופסור הוכמן. פרופסור מן ידע, כי ההאשמות הן כה חמורות, עד שטיפוזה בהן עזול לערער את יסודות המוסד הרפואי שכראשו הוא ניצב.

מצוקת האישפוז החריפה בישראל, הפי כה את מנהלי המחלקות בבתי החולים לרודנים כל יכולים. הם הקובעים מי יתקבל לבתי החולים, כמה זמן ישנה זמי יהיו תנאי אישפוזו.

אין ספק שמיקרהו של פרופסור הוכמן הוא מקרה חריג. חמור במיוחד בהתחשב בעובדה שהמדובר בחולי סרטן. ואולם, לא מעטים מבין מנהלי המחלקות מוצלים את הרופאים בישראל.

בבתי החולים בארץ יש מנהלי מחלקות, שכדי להתקבל אצלם לאישפוז, חייב החולה להזמין בחילה את מנהל המחלקה לסידרה של בקוריבית פרטיים, לחפקיד בידיו

פרופ' הוכמן

מנצלים רבים מבין הרופאים הי בכירים ומנהלי המחלקות את הי מצב, וגורפים לביסיהם הזן רב על השכונ מצוקת האישפוז.

בימים אלה מבקר בארץ ד"ר יעקב בלומשטיין, נארוכירורג מניו יורק. הוא מעורה היטב בנעשה בחוגי הרפואה בי ישראל.

ד"ר בלומשטיין מסביר בפשטות את הי רקע להשתלטות מנהלי המחלקות בבתי החולים בישראל על המערך הרפואי כולו. "מנהל מחלקה בבתי החולים בישראל, שיתבקש אחרי עשרים שנות עבודה לפנות את מקומו לרופא צעיר, ריגיש כאילו חרב עליו עולמו. הוא נאחו בניבו שלו בציפורניו. הוא יודע היטב כי חלק

בן מישפחתך חולה אנוש - אתה רוצה

לנסות להצילו - עליך לשלם כסף

לאיש זה כדי שיקבל אותו למחלקתו

לשנים רבות. "מנהלי המחלקות יוצרים מתי מה קשה במערכת הקידום הרפואי בישראל בודה. הרופאים הצעירים והכישורניים מרימים ידיים, מהגי רים לארצות אחרות, ביודעם כי אין להם כל סיכוי להגיע אי פעם לתפקיד זה בארץ. זאת, כאשר ידוע להם שעמיתיהם בחוקי ארץ מתמנים לתפקיד האמור כבר בעי כור המשישש שנות עבודה."

מישרד הבריאות מודע היטב לבעיה זו, אך ראשו אינם מוכנים להתמודד עימה. העסקנים הפוליטיים המנהלים את המישרד מעדיפים לטייה את הבעיות, במקום לפתור אותן. לשחיתות בנושא ה.ה. העדפה באיש פו" לא נותר אלא להירדדר הלאה.

זאב יפת

(כתבה ראשונה בסידרה)